

The book is owned by คุณหญิง
Typed to Word Document by คุณป้อมดอนเมือง
Converted to PDF Format by
webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล * นิกร * กิมหงวน

ตอน

บุกค่ายนรก

ป.อินทรปาลิต

ก.ย. ๒๕๐๓

โดยคำสั่งลับเฉพาะและด่วนจี๋ กองบัญชาการทหารสูงสุด ได้สั่งให้ พล.ต. ศาสตราจารย์ดิเรก ฌรงค์ฤทธิ์ เดินทางไปยัง ดินแดนส่วนหนึ่งของจังหวัดชลบุรี ซึ่งดินแดนที่กล่าวนี้เป็นไร่ อ้อยนับพันไร่ อยู่ในระหว่างป่าที่บดบังและขุนเขา ตามคำสั่ง ให้ศาสตราจารย์ดิเรกทำลายค่ายนรกนี้ให้ได้ เมื่อสืบทราบได้ ความแน่นอนว่าไร่อ้อยซึ่งมีหลงจู๊ซังเป็นผู้จัดการเป็นค่ายนรก

รองผู้บัญชาการทหารสูงสุด ได้มอบสำเนารายงานของ หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับกองทัพกให้นายพลดิเรกด้วย ใน รายงานนี้แจ้งว่า หลงจู๊ซังกับพรรคพวกได้หลอกหลวงกรรมกร

ว่างงานไปทำงานที่ไร่อ้อย เมื่อครบเดือนก็ไม่จ่ายค่าแรงงานให้ คงให้อาหารเลวๆกินวันละ ๓ มื้อพอประทังชีวิตไว้ไม่ให้อดตาย กรรมกรผู้นำสงสารเหล่านี้ ถ้าหลบหนีก็ถูกยิงทิ้ง หรือถ้าจับได้ก็ ถูกซ้อมสะប់กสะบอม ขณะนี้หลงจู้ซังได้คิดกำริบเสิบสาน จ้าง นายสิบกองหนุนสามสี่คนฝีกหัดอาวุธให้พวกกรรมกรของเขา เมื่อกรรมกรคนใดใช้อาวุธได้ และรู้จักระเบียบแถว ก็จะถูก ส่งไปประเทศเขมรทางจันทบุรี ทางเขมรสัญญาว่าจะตอบแทน เงินให้หลงจู้ซังคนละ ๑๐,๐๐๐ บาททุกรายไป

การกระทำของหลงจู้ซังเป็นความผิดฐานกบฏใน ราชอาณาจักร ดังนั้นกองบัญชาการทหารสูงสุดจึงมีคำสั่งด่วน ให้นายพลดิเรกกับคณะของเขาเดินทางไปปราบให้ราบคาบ โดย อาศัยสติปัญญาอันเฉลียวฉลาดของตัวเอง ซึ่งคณะพรรคสี่สหาย เคยผ่านงานสำคัญๆมาแล้ว ล้วนแต่เป็นการเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต ทั้งสิ้น

บ่ายวันนั้น

ท่ามกลางป่าดงพงไพร มองเห็นขุนเขาใหญ่สูงตระหง่าน อยู่เบื้องหน้า สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯนั่งพักผ่อนอยู่ที่ริมลำ ธารแห่งหนึ่ง ทุกคนแต่งกายแบบชาวลาว ความจริงก็คล้ายๆกับ

คนไทยที่จนๆ นั้นแหละ กางเกงสีดำนครอมเข้า เสื้อกั๊กเสงสีดำ หรือเสื้อม่อฮ่อม สวมหมวกฟางเก่าๆ คนละใบ มีผ้าขาวม้าเก่าๆ คาดพุงคนละผืน มียามบรรจุเสื้อผ้าขาวของสัมภาระคนละใบ แต่ยามทุกใบมีปืนพก ซึ่งเป็นปืนยิงเจ็บบ อันเป็นประดิษฐ์กรรมของศาสตราจารย์ดิเรก เมื่อกระสุนถูกยิงออกจากลำกล้อง แทนที่มันจะดัง ‘ปัง’ เหมือนปืนพกทั้งหลาย มันกลับดังเบาๆ เสียง ‘ปูด’ หรือ ‘ปูด’ เท่านั้น ปืนเจ็บบนี้ยิงได้แม่นยำมากในระยะ ๑๐๐ เมตร ได้ผ่านการทดลองมามากแล้ว

ทุกคนเห็นคเห็น้อยเมื่อข้ไปตามกัน ศาสตราจารย์ดิเรก คล่ี่แผนที้ออกดูแล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขาว่า

“จากนี้ไปทางตะวันออกเฉียงเหนืออีกสองกิโลเมตร เราก็ จะถึงไร่อ้อยหรือค่ายนรกแล้ว รีบเดินทางต่อไปหรือพวกเรา”

นิกรสันศิริษะ

“ไม่ไหวโว้ย อย่าง ไรก็ต้องพักสักครึ่งชั่วโมง เมื่อยจนเท้า หลุดหายไปข้างหนึ่งแล้ว”

นายพลดิเรกนัยน์ตาเหลือก

“หา! ยู่ว่าง ไรวะ เท้าหรือรองเท้าหลุดหาย

นิกรหัวเราะ

“รองเท้าอะ เเคราะห์ดีที่ซื้อสำรองมาคู่หนึ่ง อ้ายรองเท้ายางรถยนต์แบบนี้ เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยใส่เลย”

ลมพัด โกรกเย็นสบายช่วยให้ทุกคนหายเหนื่อย เจ้าแก้วเดินไปตักน้ำในลำธารมาจ่ายแจกเจ้านายของเขาโดยทั่วหน้ากัน เจ้าคุณปัจจนิกฯนั่งหัวเราะหิๆตลอดเวลา ท่านจับตัวเองที่ท่านปลอมแปลงตัวเป็นคนลาวได้เหมือนมาก

“เฮ้ – อย่าพึ่งคุยกันไว้อย่างไร มาซ่อมกันเสียก่อนว่าใครเป็นใคร เมื่อเข้าไปในค่ายนรก เราจะได้ให้การได้คล่องแคล่ว อย่าลืมว่า ถ้าหลงฐึ่มมันจับได้ว่าเราปลอมแปลงมา เราจะถูกตัดคอด้วยดาบใหญ่ และศพของพวกเราจะถูกฝังอยู่ในบริเวณไร้อ้อย”

เสียงหวนสะอื้นเล็กน้อย นึกเสียวคอหอยขึ้นมาทันที พอ นิกฯยกแขนขึ้นเป่า อาเสียวก็เอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย อย่าพึ่งเป่า ปรึกษากันก่อนไว้อย่างไร”

นิกฯวางแขนลงบนตัก สีสหายกับเจ้าแก้วต่างพากันมองดู เจ้าคุณปัจจนิกฯเป็นตาเดียว ท่านเจ้าคุณยิ้มให้นายพลดิเรกแล้วกล่าวว่า

“แกและทุกคนต้องจำไว้ให้ดี พ่อคือพันเองนรสิงห์อดีตผู้บัญชาการทหารบก”

“ออไร่ จำได้แล้วครับ ผมคือ พันโททองดู”

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก

“กันคือเจ้าภรรยา”

นิกรหัวเราะก๊าก

“หน้าแกไม่เหมือนเจ้าเลยนี่หว่า คนที่เป็นเจ้าก็ต้องมีสง่า
ราศีผิดกว่าคนธรรมดา”

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

“เถอะน่า หลงจู๊ส่งมันคงไม่ช่างสังเกตถึงอย่างนี้หรือ ว่าจะ
แต่แกเถอะ ที่เต็มกันไว้แกชื่ออะไรนะ”

นิกรยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง

“นายพลกระเตวี่ รุ่งเดียวกับท้าวกระต่าย”

“อ้อ – เข้าทีดีเหมือนกัน” เสี่ยหงวนพูดยิ้มๆ แล้วหันมาทาง
พ.อ. พล “แกชื่ออะไระพล”

“ร้อยเอกผล นายทหารคนสนิทคุณอา”

“ดีมาก แล้วอายแก้วล่ะ”

เจ้าแก้วหัวเราะ

“รับประทาน ผมก็ชื่อแก้วตามเดิมแหละครับ คนลาวคน
ไทยก็ชื่อเหมือนกัน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯพูดเสริมขึ้น

“เป็นอันว่าพวกเรามีชื่อเหมาะๆดีแล้ว ทุกคนจำชื่อไว้ให้ดี

อ้า – ปัญหาสำคัญมันอยู่ที่ว่าพวกเราพูดลาวไม่เป็น ทำไงดีล่ะ”

นิกรหัวเราะ

“เรื่องเล็กครับคุณพ่อ พูดส่งเดช ทำสำเนียงให้คล้ายลาวก็ใช้ได้ ถ้าคับขันผมแสดงเอง แล้วก็พวกลาวที่มีการศึกษาดี พูดไทยได้ทุกคนนะครับ”

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรยกแขนขึ้นเป่าลงเสียงอึกเสียงหวนกแล้วขึ้นทันที

“เป่าให้มันเป็นเพลงสักเพลงเถอะวะ ตั้งแต่มาจากบ้าน แกเป่าลงเสียงอย่างเดียวเท่านั้น เอะ – ขอฟังเพราะๆหูสักหน่อยเถอะเพื่อน”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“แกต้องร้องนะ แกเป็นหมอลำ กันเป็นหมอแคน”

“ร้องเรื่องอะไรล่ะ”

“เดอะน่า ได้ทั้งนั้น ชมธรรมชาติหรือบทเกี่ยวนางก็ได้”

“เอะ – ตกลง” อาเลียพูดเสียงหนักแน่น แล้วหันมาถาม พล.อ. พลเบาๆ “ร้องยังไงวะ อ้ายพล”

“จะไปรู้เอะ” พลเอ็ดตะโร

นิกรเริ่มเป่าแคนแล้ว คนฉลาดและทะเล้งอย่างเขามักจะทำอะไรได้เสมอ นิกรเป่าแคนได้ดีทีเดียว และเป่าเป็นเพลงใน

จังหวัดวิกสะเต็บเสียด้วย เมื่อนิกรลุกขึ้นยืน อาเสี้ยก็ลุกขึ้นและ
รำป้อในท่าควักกะปิ แล้วเขาก็ร้องเพลงลาวเสียง

“ไอ้ละหนอ นวลเอย ซ้อยจั้นรลไฟออกจากหัวลำโพง เล่น
โห่งๆไปถึงกรุงเก่า เล่นเร่าๆถึงบ้านพาชี เล่นเร่วรีไปถึงแก่งคอย
เล่นอ้อยสร้อยไปถึงโคราช เล่นครีตคราดกลับหัวลำโพง”

นิกรยกแคนฟาดกบดกิมหงวนดั่ง โป๊กแล้วร้องตะโกนลั่น
“พอแล้ว ร้องอีก ๕ ปีรลไฟก็ไปแก่โคราชแล้วกลับหัว
ลำโพงเท่านั้น”

อาเสี้ยหัวเราะชอบใจ

“อ้าว – ก็นี่มันรตธานเมืองนี้หว่า เดินทุกวันจากกรุงเทพฯ
ถึงโคราช และจากโคราชมากรุงเทพฯ

เสียงหัวเราะดั่งขึ้นอย่างครั้นเครง แต่แล้วเสียงกระสุนปืน
ไรเฟิลนัดหนึ่งก็ทำให้คณะพรรคสี่สหายมีสีหน้าตื่นเต็นไปตาม
กัน

“ใครยิงใครวะ” นายพลดิเรกกระซิบถามพล

พลว่า “คงไม่ใช่ยิงสัตว์ เพราะตอนกลางวันเช่นนี้เขาไม่ล่า
สัตว์กัน เสียงปืนดั่งอีกแล้ว อาจจะมีใครถูกสังหาร โหดก็ได้”

อาเสี้ยมองดูพลอย่างแปลกใจ

“แกหมายถึงกรรมกรไร้อ้อยที่หลบหนีมา ถูกผู้คุมตาม
สังหารใช่ไหม”

พลพยักหน้ารับทราบ

“อาจจะเป็นไปได้”

เสียงปืนเล็กยาวดังขึ้นอีกสามสี่นัดและใกล้เข้ามาทุกที
ต่อจากนั้นทุกคนก็แลเห็นกระต่ายในวัยเบญจเพสคนหนึ่ง
แต่งกายแบบกรรมกรชาวไร่ด้วยเสื้อผ้าที่ขาดวิ่น วิ่ง
กระเซอะกระเซิงเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายด้วยความรักตัวกลัว
ตาย

“ช่วยผม ช่วยผมด้วยครับนาย เขากำลังตามยิงผม” เจ้าหมอนั้น
พูดละล่ำละลัก

“ใครยิงแก” พลถามโดยเร็ว

“หลงสู้กับผู้คุมอีกสามคนครับ”

พลชี้มือไปที่ลำธาร

“เร็ว – วิ่งลงไปลำธารและโผล่หน้าขึ้นมาหายใจ
ระหว่างหมู่ก้อนหิน”

“อ้อย ผมว่าอย่าไม่เป็นนี่ครับนาย”

พลจู้ปาก

“น้ำลึกแค่ขาอ่อนเท่านั้น โวย จีนชักช้าตายนะแก”

เจ้าหมอนั่นมองซ้ายมองขวาแล้ววิ่งต่อไปที่ลำธาร ก้าวลง
ไปนอนในน้ำ กระทำตามคำสั่งของ พ.อ. พลด้วยความรักตัว
กลัวตาย นิกรรีบยกแขนขึ้นเป่าเพลง ‘ซูกี้ยาก็’ เมื่อแลเห็นชาย
ฉกรรจ์รวม ๔ คนพากันเดินตรงเข้ามาหาคณะพรรคของเขา ทุก
คนถือปืนไรเฟิล ถึงแม้จะล่าสมัย แต่อำนาจการยิงของมันก็ยังดี
อยู่ คนหนึ่งใน ๔ คนซึ่งเดินนำหน้า อายุในวัยกลางคนรูปร่าง
ค่อนข้างอ้วน แต่งกายภูมิฐาน สวมกางเกงขายาว สวมท่อน้ำบู๊ต
สั้น เสื้อเชิ้ตตรวจการแขนสั้นสีเทา และสวมหมวกกะโล่สีเทา
ชายผู้นี้แหละคือหุ่นส่วนใหญ่และผู้จัดการ ไร่อ้อยผู้มีนามว่า
หลงจู้ฮง ความมั่งมีของเขาทำให้เขาเป็นผู้มีอิทธิพลใหญ่ยิ่ง
จนกระทั่งเขาชอบทำงานผิดกฎหมาย หลงจู้ฮงคนนี้เป็นไทย
๑๐๐ เปอร์เซนต์แบบเดียวกับเสี่ยหงวน เขาเป็นเจ้าของแผ่นดิน
ในไร่อ้อยและในบริเวณป่าเขาเหล่านี้

หลงจู้ฮงมองดูลาวปลอมทั้ง ๖ คนอย่างแปลกใจ เขาเข้าใจ
ว่าเป็นชาวอีสานเดินทางเข้ามาหางาน

“เฮ้ – ไปไหนกันมาพี่น้อง”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“ซ้อยเป็นลาวเวียงจันทร์ พุดไทยบ่ได้”

หลงจู๊ซงลี้มตาโพลง หันมาทางลูกน้องของเขาทั้งสามคน

“ลาวเวียงจันทร์วะ ขณะนี้เมืองลาวกำลังรบกันอูดลุด อาจจะเป็นทหารฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหลบหนีมาก็ได้ เราควรจะช่วย เขาไว้ ถ้าเขาเป็นนายทหารลาวก็วิเศษเลย เขาจะได้ฝึกหัดอาวุธ ให้คนของเรา”

“เดี๋ยวลับนาย ไม่ติดตามกรรมกรที่หลบหนีอีกหรือครับ”

หลงจู๊ซงตั้งศีรษะ

“ช่างมันเถอะ มันหนีก็ไปไม่พ้น พอคำก็ถูกเสือกิน หรือ ถูกหมีกัดตาย กันสนใจกับพวกลาว ๖ คนนี้มากกว่า” พุดจบเขาก็ หันมามองดูคณะพรรคสี่สหายทีละคน แล้วขอร้องนิกรไม่ให้เป่า แคน “หยุดเป่าก่อนเถอะเพื่อน ราคาญจะตายโหงแล้ว แทนที่จะ เป่าเพลงลาว กลับเป่าเพลง ‘ฆ่าฉันให้ตาย’”

นิกรอมยิ้ม

“ก็คนร้องฟังได้รับพระราชทานแผ่นเสียงทองคำเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง”

หลงจู๊ซงลี้มตาโพลง

“เอ๊ะ – เธอพูดไทยได้ดีนี่นะ”

“ใช่ เราเป็นลาวผู้ดีมีความรู้ ผมคือนายพลจัตวากระแต เคย

เป็นรัฐมนตรีชุดรัฐบาลทั่วกระต่ายมาแล้ว”

หลงฐีสงเปลี่ยนท่าทีเป็นเคารพนับถือคณะพรรคสี่สหายทันที

“ท่านคือนายพลจัตวากระแต...เอ๊ะ ผมทราบข่าวว่าวันนายพลกองแลกระทำรัฐประหาร นายพลกระแตถูกยิงตายนี่ครับ”

นิกรอมยิ้ม

“ไม่ใช่หรอกครับ ตอนนั้นผมอยู่ฝรั่งเศส ผมจะถูกยิงตายได้อย่างไร แต่ข่าวมันสับสน คนที่ถูกยิงตายคือพลตรีกระรอกพี่ชายผมเอง”

“โอ – ยินดีมากครับที่ได้รู้จักท่านนายพล” แล้วหลงฐีสงก็ทรุดตัวลงนั่งร่วมวงสนทนาด้วย “ท่านไปยังใงมายังใงกันครับ”

นิกรว่า “ก็ข้ามโขงหนีมานะซีคุณ คุณคงไม่รังเกียจที่จะรู้จักกับพรรคพวกของผม ท่านผู้นั้นเป็นญาติผู้ใหญ่ของเรา พันเองนรสิงห์ อดีตผู้บัญชาการทหารบกลาว คนนี้พันโทกองคูพี่ชายนายพลกองแลครับ แต่แนวความคิดเห็นทางการเมืองไม่ตรงกัน พันโทกองคูเป็นนายแพทย์ใหญ่กองทัพลาวครับ อ้า – คนนี้ไม่ใช่คนธรรมดาครับ ท่านเป็นเจ้าลาว พระนามของท่านคือ เจ้าภูธรเดชา อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและอธิบดีกรมตำรวจครับ คนนี้นายทหารคนสนิทของพันเอกนร

สิงห์ ชื่อร้อยเอกผลครับ และคนนี้เป็นทหารรับใช้ที่ติดตามเรา
มา”

หลงจู้ส่งประนมมือไว้ระหว่างอก

“ผมขอเคารพทุกๆท่านครับ รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ผม
ได้มีโอกาสรู้จักกับพวกท่านในวันนี้ ผมชื่อสงครับ เป็นผู้จัดการ
ไร่ร้อยและโรงงานผลิตน้ำตาลทรายในปีนี้ ใครๆเขาเรียกผมว่า
หลงจู้สงครับ”

คณะพรรคสี่สหายต่างโอภาปราศรัยกับหลงจู้สงเป็นอย่างดี
ดี เจ้าคุณปัจจนิกฯกล่าวว่า

“เราหนีมาเมืองไทย ได้รับความผิดพลาดหวัง รัฐบาลไทย
ไม่รับเราเป็นทหารครับ แต่ให้สิทธิ์พวกเราอยู่ในประเทศไทยได้
ในฐานะผู้ลี้ภัย”

หลงจู้สงมองคุณท่านเจ้าคุณด้วยความเคารพนบ

“แล้วท่านจะพาพรรคพวกของท่านเดินทางไปไหนต่อไป
ครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯยิ้มเล็กน้อย

“ไม่มีจุดหมายหรือคุณจู้”

หลงจู้ทำคายน รีบร้องบอกกล่าวทันที

“ผมไม่ได้ชื่อจู้ นะครับ ผมชื่อสง หลงจู้เป็นตำแหน่งของผม

และเป็นภาษาจีน แปลว่าผู้จัดการ”

“อ้อ – ขอโทษที่รับหลงฐู่ ผมเป็นคนลาว ไม่สู้จะเข้าใจ
ในเรื่องภาษาจีน”

หลงฐู่ซึ่งมองคุณะพรคสีสหายอย่างชื่นชม

“พวกท่านคงชำนาญในการรบ ตลอดจนการฝึกทหารมาก
นะครับ”

พลว่า “มันเป็นอาชีพของเราครับ เราฝึกทหารไปหลายรุ่น
จนเบื่อแล้ว”

หลงฐู่ซึ่งซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“ขณะนี้พวกท่านกำลังต้องการอะไรบ้างครับ”

เสี่ยหงวนพูดโพล่งขึ้นมาทันที

“ที่อยู่อาศัย เครื่องแต่งตัวที่สวยงาม และเงินนะซีคุณ เมื่อ
ก่อนที่ลาวจะเกิดศึกกลางเมือง พวกผมเคยมีชีวิตอย่างสุขสบาย
ผมมีเมียน้อยตั้ง ๓๖๕ คน พวกเมียน้อยมีโอกาสได้เห็นหน้าผมปี
ละครั้งเท่านั้น เพราะต้องเปลี่ยนเวรกันมาถวายงานผม พอกอง
แลทำรัฐประหาร ก็เกิดความยุ่งยากเดือดร้อนตลอดมา”

“จริงครับ ผมสนใจข่าวในประเทศลาวจากหนังสือพิมพ์
วิทยุ และโทรทัศน์เสมอ การรบที่ทุ่งไหหินตอนหลังนี้เป็นยังไง
บ้างครับท่าน”

เสียงหวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“มันก็พี่น้องฆ่ากันเองแหละคุณ เอาปืนครกและปืนใหญ่
ยิงกันที่ทุ่งไผ่หิน จนไผ่แตกไปหลายใบ”

หลวงจู้สงทำหน้าที่ชอบกล เขาเปลี่ยนสายตาไปที่เจ้าคุณปัจจนึกฯ โดยเข้าใจว่าท่านเป็นหัวหน้า

“ท่านครับ ด้วยไมตรีจิตอย่างจริงใจของผม ผมขอเชิญท่าน
และทุกๆคน ไปพักที่โรงน้ำตาดของผมเถอะครับ บ้านพัก
กว้างขวางสะดวกสบายมาก”

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“จะเป็นการรบกวนคุณมากเกินไปกระมัง”

“ไม่เลยครับ ผมเต็มใจต้อนรับด้วยไมตรีจิตจริงๆ บางที
ผมจะตกลงกับพวกท่าน จ้างท่านเป็นครูฝึกวิชาทหารให้พวก
กรรมกรของเราก็ได้”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

“เรากำลังตักงาน ถ้าคุณจ่ายเงินให้เราไม่น้อยเกินไป เราก็
ยินดีรับทำงานให้ ขอขอบคุณมากคุณจู้ ที่เอื้อเพื่อเรา”

หลวงจู้ทำคอขุ่น

“ท่านเรียกผมว่าคุณจู้อีกแล้ว ฟังแล้วน่าเกลียดเต็มทน ผม
ชื่อสงครับ นายสง หอมนิรันดร์ เชิญครับ เชิญทุกๆคนไปช่อง...

เอ๊ย... ไปไร่ผม ผมกับคนของผมนะให้การต้อนรับอย่างดีที่สุด”

นายพลดิเรกกับคณะของเขาต่างรวบรวมยามและมีดดาบ ลูกขี้ขึ้น มีการบ่นพึมพำเป็นภาษาลาวนิดหน่อยเพื่อไม่ให้หลงจู้ ระแวงสงสัย แล้วนิกรก็กล่าวกับหลงจู้ว่า

“คุณภาพของผมนี่ครับ ผมเคยแต่งเครื่องแบบนายพลโอ้อ่า แต่บัดนี้ต้องแต่งเป็นชาวพื้นเมือง ถ้าไม่แต่งอย่างนี้ เราก็คงเรือข้ามโขงมาหนองคายไม่ได้”

หลงจู้ว่า

“ทำอย่างไรได้ครับ การเมืองมันทำให้หน้ามือเป็นหลังมือได้เสมอ วันนี้เป็นนายก พรุ่งนี้ไม่มีแผ่นดินจะอยู่ หรือวันนี้นอนป่วยอยู่ที่บ้าน พรุ่งนี้เข้าวิฑูรย์ประกาศให้เป็นนายกแล้ว ไปไร่อ้อยของผมเถอะครับ เดินในราวสองกิโลเท่านั้น”

“ครับ ไปกันก่อนเถอะครับ ผมจะไปล้างหน้าและดื่มน้ำที่ลำธารสักหน่อย”

หลงจู้ส่งกับคนของเขา ๓ คนต่างพานายพลดิเรกกับคณะเดินทางไปจากที่นั่น ส่วนนิกรเดินย้อนไปที่ลำธารเพราะความเป็นห่วงกรรมกรไร่อ้อยที่ถูกหลงจู้ส่งกับผู้คุมตามสังหาร และชีวิตของชายผู้นั้นเกือบจะไม่รอดอยู่แล้ว

นิกรทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าอยู่ริมลำธาร ค่อยๆหันไปมองดู

พรรคพวกของเขา ซึ่งไม่ยอมเคลื่อนที่ต่อไป ต่างหยุดยืนรวมกลุ่มกันอยู่ห่างจากเขาราว ๕๐ เมตร นิกรมองลงไปใต้น้ำ เขาแลเห็นกรรมกรหนุ่มนอนคว่ำหน้าเกาะก้อนหินประคองตัวไว้ท่ามกลางกระแสน้ำอันไหลเชี่ยวกราก

“เฮ้ย แกปลอดภัยแล้วน้องชาย”

“ครับ ขอขอบคุณครับที่กรุณาช่วยผม ขอมีดผมสักเล่มได้ไหมครับจะได้เอาไว้ป้องกันตัว”

นายจอมทะเล้นล้วงมือลงไปใต้น้ำหยิบมีดพกขนาดใหญ่เล่มหนึ่งออกมาวางบนชายหาดริมธาร

“เฮ้! กั้นให้มีดแกแล้ว อย่าเพิ่งขึ้นมาจากน้ำนะโว้ย รออีกสักห้านาที หลงจู้มันกำลังพาพวกเราไปไร้อ้อยของมัน เอาแคนไว้เป่าเล่นไหมล่ะ”

“ไม่ล่ะครับ ผมเป่าไม่เป็น”

นิกรทำเป็นวักน้ำล้างหน้าและใส่ปากดื่ม ต่อจากนั้นเขาก็เดินเข้าไปหาคณะพรรคของเขา หลงจู้ส่งกับคนของเขาต่างพาทุกคนมุ่งตรงไปยังโรงน้ำตาดและไร้อ้อย ซึ่งมีอาณาเขตเว้งว่างสุดสายตา

เพราะหลงจู้ยังเชื่อว่าคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณบ๊อง

นิกฯและเจ้าแก้ว เป็นนายทหารลาวหลบหนีมา เขาจึงให้การต้อนรับอย่างเต็มที่ จัดบ้านพักให้อยู่อย่างสุขสบาย เป็นบังกะโลขนาดใหญ่มีน้ำไฟพร้อม ถึงแม่น้ำที่ใช้เป็นน้ำบาดาลก็ตาม หลงจู้ซังจัดอาหารการกินให้เหลือเฟือรวมทั้งเหล้าและบุหรี

ข่าวลือไปทั่วไปทั่วโรงน้ำตาลและไร่อ้อยว่า หลงจู้ซังได้นายทหารลาวมาหลายคน เพื่อทำการฝึกอาวุธให้พวกกรรมกรไร่อ้อย บรรดากรรมกรทั้งหลายต่างวิตกเป็นทุกข์ เกรงว่าเมื่อถูกบังคับให้ฝึกอาวุธจนพอมีความรู้บ้างแล้ว ก็จะถูกส่งตัวไปประเทศเขมร เพราะที่นั่นมีเอเย่นต์รับซื้อคนไทยที่ได้รับการฝึกอาวุธแล้วในราคาคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท

อำนาจและเงินของหลงจู้ซัง ทำให้นายพลดิเรกกับคณะมีเสื้อฟ้าสวมใส่คนละหลายชุด รวมทั้งข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นด้วย คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯและเจ้าแก้วมีเครื่องแบบฝึกเช่นเดียวกับทหารคนละชุด แต่ไม่มีเครื่องหมายยศและสังกัด ส่วนเครื่องแบบพลเรือนและรองเท้าก็มีพอใช้ สี่สหายและเจ้าคุณได้ผลัดกันซักถามกรรมกรที่หลงจู้ซังส่งมาเป็นเวรรับใช้ตลอดวัน กรรมกรเหล่านี้รูปร่างผอมโซเพราะร่างกายขาดอาหาร ทุกคนสารภาพว่า ไร่อ้อยนี่คือ ‘ค่ายนรก’ พวกเขาถูก

หลอกลวงมาทำงาน โดยไม่ได้เงินเดือน ได้รับการเลี้ยงดูเพียงอาหารวันละ ๓ มื้อ และเป็นอาหารเลวๆ เช่นปลาเค็ม ไคร หลบหนีก็ถูกยิงตายหรือถ้าจับตัวได้ก็ถูกซ้อมสะบักสะบอม หลงจู้ฝงศพพวกคนงานไว้ในป่าละเมาะแห่งหนึ่ง ซึ่งที่นั่น กรรมกรไร่อ้อย เรียกมันว่า ‘สุสานค่ายนรก’ มีศพถูกฝังประมาณ ๕๐ คน

ตลอดเวลา ๕ วันที่ผ่านมา สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ได้ออกท่องเที่ยวไปทั่วไร่ เมื่อได้เห็นกรรมกรทาสในราว ๒๐๐ คนถูกควบคุมด้วยปืนและแส้ไม้ คณะพรรคสีสหายก็เกลียดชัง หลงจู้ฝงอย่างยิ่ง ทุกคนได้โอกาสปราศรัยกับพวกกรรมกร และรับรองว่าจะช่วยให้พวกกรรมกรได้รับอิสระภาพในไม่ช้านี้ อาเสี่ยกิมหงวนได้แจกเงินให้พวกกรรมกรจนกระทั่งเงินที่มีติดตัว อยู่หมดเกลี้ยง

ตอนสายวันนั้น

หลังจากรับประทานอาหารเช้ากันเรียบร้อยแล้ว กิมหงวนกับนิกรก็ไปเที่ยวชมโรงงานผลิตน้ำตาลทรายขาวเนื่องจากอาเสี่ยเป็นนักธุรกิจ เขาจึงสนใจกับการผลิตน้ำตาลมาก เขาเชื่อว่า ถ้าปลูกได้เองอย่างหลงจู้ฝง ก็คงจะมีกำไรไม่น้อย

พล, ดร.ดิเรก, เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ นั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ที่หน้าระเบียงเรือน หน้าบ้านพักเป็นถนนโรยกรวดกว้าง ๖ เมตร ซึ่งหลวงจู้ฮงสร้างขึ้นด้วยเงินส่วนตัวของเขา ในเขตไร่ฮ้อยมีถนนตัดผ่านกันหลายสาย แต่ละสายย่อมมีความสำคัญ หลวงจู้ฮงได้จัดวางยามของเขาไว้เป็นจุดๆ ในระหว่างป่ากับไร่ฮ้อย ยามทุกคนมีปืนเล็กยาวเป็นอาวุธ หากกรรมกรทาสคนใดคนหนึ่งหลบหนีเข้าป่า และยามของหลวงจู้เห็นเข้า ก็มักจะถูกยิงตายทุกราย คนของหลวงจู้ก็คือพวกนักเลงอันธพาลในเมืองชลฯ นั้นเอง กรรมกรทาสเหล่านี้ถูกบังคับให้ตอบคำถามเจ้าพนักงานตรงข้ามความจริง เมื่อผู้กำกับตำรวจภูธรพาตำรวจมาตรวจ หรือนายอำเภอมาตรวจ ค่ายนรกก็สงบเงียบเหมือนกับไร่ฮ้อยและโรงงานผลิตน้ำตาลทั้งหลาย กรรมกรทาสจะตอบคำถามเหมือนกับว่าอยู่ดีกินดี ได้เงินเดือน ๔๕๐ บาท เจ็บป่วยหลวงจู้ฮงก็เอาใจใส่รักษาพยาบาล

รถจี๊ปวิลลี่คันหนึ่งแล่นมาด้วยความเร็วสูง และตรงมาหยุดหน้าเรือนพักของคณะพรรคสี่สหาย ผู้ที่อยู่ในรถตอนหน้าเป็นชายฉกรรจ์ในวัย ๓๕ ปี เขาแต่งเครื่องแบบฝักกล้วยทหาร สวมหมวกแก๊ปทรงอ่อน ทำทางของเขาฝั่งผาย เขากระโดดลงจากรถจี๊ปวิลลี่เดินตรงเข้ามาที่บังกะโลหลังนั้น เดินขึ้นบันไดมาบนเรือน พอถึงบันไดชั้นสุด เขาก็หยุดยื่นชิตเท้าตรงยกมือ

วันทยหัตถ์อย่างแรง

“ขออนุญาตครับ” เขากล่าวขึ้นเปรยๆและจ้องมองดู พ.อ. พล, นายพลดิเรกและท่านเจ้าคุณปัจจนึกฯอย่างตื่นตะลึง ซึ่งเขาจำได้ว่าทุกคนเป็นนายทหารประจำกองบัญชาการทหารสูงสุด และเขารู้ดีว่าใครเป็นใคร แน่นอนละ นายพลดิเรกกับคณะคงได้รับคำสั่งลับให้เดินทางมาทำลายค่ายนี้

เจ้าคุณปัจจนึกฯพยักหน้ากับสิบเอกนอกราชการ ซึ่งขณะนี้ เป็นครูฝึกอาวุธกรรมกร ได้รับเงินเดือนจากหลวงปู่สงเดือน ละ ๔,๐๐๐ บาท และมีความเป็นอยู่อย่างสุขสบาย

“ว่าไงหลายชาย”

อดีต ส.อ. พินิจ มีกิริยากระสับกระส่ายเล็กน้อย เขากำลังบอกตัวเองว่า สถานการณ์ของเขาคับขันเสียแล้ว ถ้าเขาไม่รีบนำความไปบอกหลวงปู่ให้จัดการกับนายพลดิเรกและคณะเสียก่อน

“อ้า – หลวงปู่ให้มาเรียนพวกท่านว่า ๑๐.๐๐ น. หลวงปู่จะมาพบที่นี่ครับ เพื่อเซ็นสัญญากันในเรื่องที่คุณรับฝึกอาวุธให้กรรมกรของเรา”

“เท่านั้นหรอ” เจ้าคุณปัจจนึกฯถามยิ้มๆ

“ครับผม กระผมกราบลาละครับ”

นายพินิจพาตัวเดินลงบันไดไป พลกับดิเรกและเจ้า

คุณป้าจันทน์ฯ ต่างพากันมองดูเขาจนกระทั่งพินิจก้าวขึ้นไปนั่ง
ประจำที่คนขับบรรดจีปคันนั้น แทนที่เขาจะขับรถตรงไปยัง
บ้านพักของเขา พินิจก็กลับรถ บังจีปวิลลี่ย้อนกลับไปหา
หลวงจู้ฮงเพื่อรายงานเรื่องร้ายให้ทราบโดยด่วน ทั้งนี้ก็เพื่อความ
ปลอดภัยของตัวเขาด้วย เพราะถ้าเขาถูกจับ พินิจจะถูกข้อหาว่า
เป็นกบฏในราชอาณาจักร ช่วยฝึกสอนชายฉกรรจ์ให้รู้จักใช้
อาวุธแล้วส่งไปให้เขมร

พลมองตามรถจีปวิลลี่ไปจนลับสายตาแล้วกล่าวกับนาย
พลดิเรกว่า

“นายคนนี้น้ำตาเหมือนกับเป็นนายสิบคนหนึ่งที่เราเคย
เห็นหน้าบ่อยๆ แต่นึกไม่ออกว่าเป็นใคร”

เจ้าคุณป้าจันทน์ฯ พุดเสริมขึ้น

“กิริยาท่าทางบอกว่า เป็นทหาร อาวุโสกว่าเราเคยเห็นที่กอง
บังคับการกรมทหารม้าที่หนึ่ง และนายคนนี้เป็นนายสิบประจำ
กองบังคับการ”

นายพลดิเรกกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น เขาก็คงลาออกจาก
ราชการมารับจ้างฝึกอาวุธให้พวกกรรมกรไร่ฮ้อยที่นี่ เพราะได้
เงินเดือนแพง”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ถ้าหมอนี้ไม่รู้จักเราก็ไม่เป็นไร ถ้าเกิดจำได้ว่าเราเป็นใคร แล้วไปบอกหลงจู๊ส่ง พวกเราคงถูกฆ่าตายหมด อ้ายกรกับอ้าย หงวนก็ไม่ต้องเสียด้วย ถ้าเกิดกลับจันขึ้นมาเราจะทำอะไรหมอ”

ดร.ดิเรกพิวปากหวิว

“ก็อัฐิตายเท่านั้น กระสุนปืนเจ็บบของเรามีคนละ ๑๒ นัด ระเบิดมืออีกคนละ ๒ ลูก เท่านั้นว่าเราจะตาย เราก็ต้องฆ่าอ้ายสง ได้ หมอนี้โหดเหี้ยมทารุณพิศมณุษย์ ที่นี่นอกจากเป็นค่ายนรก แล้ว ยังเป็นคลังสินค้าเถื่อนที่จะขนลงทะเล เช่น ฝิ่นและ เฮโรอีน”

การสนทนาหยุดชะงักเมื่อเจ้าแห้วเดินขึ้นบันไดมา เขาแต่ง เครื่องฝึกสวมหมวกทรงอ่อนแบบทหาร เจ้าแห้วทรุดตัวนั่งบน บันไดขั้นสุด แล้วนับธนบัตรย่อยบีกเบื้อเร่อในมือของเขาด้วย ไบหน้ายิ้มแย้ม ส่วนมากเป็นธนบัตร ๒๐ บาทและ ๑๐ บาท

“หนึ่งร้อย...สองร้อย...สามร้อย...สี่ร้อย...ห้าร้อย...หก ร้อย...กับอีก ๘๐ บาท ว้า – โซคดีจริงแฮะ”

พลมองดูเจ้าแห้วอย่างหมั่นไส้

“แกไปเล่นอะไรมาวะ”

เจ้าแห้วยิ้มอายๆ

“รับประทานลูกเต้าครับ เล่นกับพวกคนงานกะบายหลัง

โรจนน้ำตาล พอได้ผมเลิก รับประทานเกือบมีเรื่องแนะครับ แต่
เสด็จเข้ากับท่านนายพลอยู่ที่นั่น รับประทานผมเลยรอดตัว”

พลขมวดคิ้ว

“เสด็จเข้าเฝ้าใครกันวะ”

“อ้าว – รับประทาน ก็เจ้าภูธรเศษอาเสี้ยกิมหงวนยังงี้ละ
ครับ”

พลกับศาสตราจารย์ดิเรกและเจ้าคุณปัจฉิมต่างหัวเราะ
ลั่น แล้วท่านเจ้าคุณก็กล่าวกับเจ้าแก้วด้วยเสียงหัวเราะ

“เสด็จเข้ากับนายพลกระเตงอยู่ที่นั่น”

“ครับ เจ้าหน้าทีโรจนน้ำตาลรับประทานดื้อรับกันเต็มที”

พลพูดตัดบท

“เตรียมจัดห้องรับแขกให้เรียบร้อยอ้ายแก้ว สี่โมงเช้า
หลวงจูงงจะมาหาเราที่นี่ เพื่อให้เราเซ็นสัญญารับฝึกอาวุธให้
พวกคนงานของเขา”

เจ้าแก้วลุกขึ้นเดินไปในห้องกลาง เจ้าคุณปัจฉิมกับนาย
พลดิเรกและ พ.อ. พลคนนั่งสนทนากันต่อไป ปรีกษาหารือกันที่
จะจับเป็นหลวงจูงงในวันสองวันนี้ แต่ก็ต้องได้หลักฐาน
เสียก่อน”

ทุกคนแลเห็นกรรมกรคนหนึ่งจีวรจักรยานสองล้อตรงมา

ทางบังกะโลหลังนี้ด้วยความเร็วสูง เมื่อใกล้เข้ามา เจ้าคุณปัจจนึกกับพลและศาสตราจารย์ดิเรกก็จำได้ว่ากรรมกรผู้นี้ชื่ออยู่เป็นคนใช้ประจำบ้านของหลวงฐีสอง และเป็นกรรมกรทาสที่ทำงานโดยไม่มีเงินเดือน ได้กินแต่อาหารเลวๆประทังชีวิตไปวันหนึ่งๆ

นายอยู่ขี้จักรยานลงจากถนนใหญ่ตรงเข้ามาในเขตบังกะโลหลังนี้แล้วบังคับรถให้หยุด ก้าวลงจากรถจักรยานสองล้อเก่าคร่ำคร่าคันนั้น ซึ่งเป็นรถของหลวงฐีสองมีไว้ให้พวกคนใช้ของเขายี่ไปธุระ

เขาพิงรถไว้ที่ต้นไม้เล็กๆต้นหนึ่ง แล้ววิ่งเหยาะๆขึ้นบันไดเรือนในท่าที่อันร้อนรน

“ท่านครับ ทุกคนรีบหนีเอาตัวรอดเถอะครับ” นายอยู่พูดล่ำลือลัด

เจ้าคุณปัจจนึกกับพลและนายพลดิเรกใจเต้นระทึกไปตามกัน

“มีเรื่องร้ายเกิดขึ้นแก่พวกเราหรือนายอยู่” พ.อ. พลถามโดยเร็ว

“ครับ คนที่มาพบท่านเมื่อกี้เขาเป็นนายสิบกองหนุนครับ เขาไปบอกหลวงฐีสองว่าพวกท่านไม่ใช่ลาว ความจริงเป็นคนไทยและ

เป็นนายทหารผู้ใหญ่ที่ถูกส่งมาทลายค่ายนรกของหลงจู๊เขารู้จักพวกท่านทุกคนครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลืมตาโพลง

“แยละโวย แล้วเราจะหนีไปทางไหน”

นายอยู่พูดเสริมขึ้น

“ผมยินดีพาพวกท่านหลบหนีไปครับ เร็วเข้าเถอะครับ หลงจู๊กำลังระดมพวกมือปืนของเขามาจับพวกท่าน เขาประกาศลั่นว่า เขาจะฆ่าพวกท่านอย่างทารุณ”

พลกล่าวกับนายพลดิเรกอย่างเป็นทางการ

“อ้ายกรกับอ้ายหงวนละ เราจะทิ้งมันไว้ตามบุญตามกรรม ยั้งนั่นหรือ”

นายพลดิเรกพยักหน้าช้าๆ

“อ้อ ไร ก็ต้องให้มันสองคนต่อสู้กับชะตากรรม แต่ถ้าเราหนีไปได้ เราก็มีทางย้อนมาช่วยเพื่อนเรา”

พลหันไปมองนายอยู่

“น้องชาย ทำไมแกลดิต่อเราเช่นนี้”

นายอยู่ยิ้มแค้นๆ

“ผมเกลียดหลงจู๊ครับ แล้วก็ผมกลัวว่าพวกท่านซึ่งเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ของกองทัพบองจะถูกล่าม้าย อย่าชักช้าเลยครับ

ปานนี้หลงจู๊กับนายพินิจคงจะยกกำลังมาแล้ว”

การหลบหนีภัยจากหลงจู๊ซึ่งเจ้าของแผ่นดินนี้ได้กระทำกันอย่างรีบร้อน ทุกคนนำปืนพกและระเบิดมือติดตัวไปเท่านั้น และเจ้าแห้วได้รับคำสั่งจากพลให้นำปืนเจ็บบของเสี่ยหงวนกับนิกรไปด้วย”

พอถอยลงจากเรือนบังกะโลหลังนั้น เจ้าแห้วก็ร้องไห้โฮ

“ฮือ ฮือ รับประทานผมเป็นห่วงอาเสี่ยและคุณนิกรจ้ะครับ รับประทานปานนี้คงถูกจับตัดหัวแล้วก็ได้ ฮือ...ฮือ...ไม่ควรไปเกี่ยวข้องกับตามลำพังเลย”

พลทำตาเดียวกับเจ้าแห้ว

“ไม่ต้องรำพัน ตอนนี้ชีวิตของพวกเรากำลังคับขันยิ่ง เราจะมีวันถึงอายหงวนกับอายกรไม่ได้ ให้มันช่วยตัวเอง ช่วยไม่ได้มันก็ตาย พวกเราที่เหลืออยู่นี้ก็เช่นเดียวกัน”

นายอยู่พาพลกับนายพลดิเรก เจ้าคุณปัจจนิกฯและเจ้าแห้วหลบหนีออกจากหลังบ้านซึ่งเป็นป่าละเมาะ และมีอาณาเขตติดต่อกับป่าสูงนอกเขตไร่อ้อยของหลงจู๊

ณ บัดนี้

ที่บ้านพักของหลงจู๊ ชายฉกรรจ์ประมาณ ๒๐ คน ซึ่งมี

นายสิบกองหนุน ๓ คน ได้ชุมนุมกันอยู่พร้อมพร้อม ทั้งกำลัง ฟังคำสั่งของหลวงจู้

“คุณพินิจ เราจะต้องทำงานอย่างรวดเร็วและฉับพลันที่สุด คุณพาทพวกเรา ๑๐ คนขึ้นรถจี๊ปบุกไปที่บ้านพักของนายพลดิเรก กับคณะเด็ยวนี้ พยายามจับเป็นให้ได้ แต่ถ้าเขาต่อสู้ก็ยิงทิ้งเสีย เข้าใจคำสั่งของผมหรือยัง”

“เข้าใจแล้วครับ”

“ดีแล้ว รีบไปจับกุมตัวนายพลดิเรก, พันเอกพลกับพระยาปัจจนึกฯและสิบเอกแห้วเด็ยวนี้ ผมกับพวกเราที่เหลืออยู่นี้จะไปจับพันเอกกิมหงวนกับพันเอกนิกรที่โรงงานน้ำตาล จำไว้ว่า ถ้าเราปล่อยให้คณะของนายพลดิเรกคนใดคนหนึ่งหลบหนีไปได้ พวกเราจะถูกนาวิกโยธินโจมตีทันที และเราอาจจะถูกเครื่องบินโจมตีเราอีกด้วย”

นายพินิจอดีตสิบเอกพาพรรคพวกตรงไปยังรถจี๊ปใหญ่ ต่อจากนั้นหลวงจู้ซึ่งก็พาสมนร่วมใจของเขาไม่น้อยกว่า ๑๐ คน มุ่งตรงไปยังโรงงานผลิตน้ำตาลทราย ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านพักราว ๕๐๐ เมตร

ตามเวลาที่กล่าวนี้ เสี่ยหงวนหรือเสด็จเจ้าภุชเรชากับนายพลกระแตนิกรได้ปรากฏตัวอยู่ในห้องรับแขกของสำนักงาน

โรงงานผลิตน้ำตาล เจ้าหน้าที่โรงงานน้ำตาลกับสองสหายหน้า
 ตันไปตามกัน เมื่อมือปืนของหลงจู๊ส่งกระจายกำลังกันเรียงราย
 ไปทั่วห้องรับแขก บางคนก็ถือปืนพก บางคนก็ถือปืนเล็กยาว
 หลงจู๊ส่งถือปืนพกมือเดินปรีเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้านิกรกับ
 เสี่ยหงวน

เสด็จเจ้าภุชธรทรงยิ้มให้หลงจู๊ส่งแล้วรับสั่งเนิบๆด้วยเสียง
 ซิ่นนาลึกว่า

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับหลงจู๊”

หลงจู๊แสร้งยิ้ม แวดตาของเขาที่มองดูเสี่ยหงวนนั้นบอก
 ความเหี้ยมโหดแห่งจิตใจ

“เด็กเล่นตลกกับผมได้แล้วคุณกิมหงวน ผมได้ทราบความ
 จริงแล้วว่า พวกคุณคือนายทหารผู้ใหญ่แห่งกองบัญชาการทหาร
 สูงสุด และปลอมแปลงตัวมาเพื่อปราบปรามผมกับสมุนของผม”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น ค่อยๆหันมาทางนิกร

“อะไรกันท่านนายพลกระเด แต่ผมลงไปหมดแล้ว”

“นั่นนะซีเสด็จเจ้า เราเป็นลาวแท้ๆ ไหงหลงจู๊ว่าเราเป็น
 ไทยและเป็นนายทหารผู้ใหญ่ของกองทัพก”

“พอแล้ว” หลงจู๊ตวาดลั่น “คุณจะตกลงอย่างไรผมก็หมด
 ความเชื่อถือในตัวคุณอีกแล้ว โปรดลุกขึ้นและไปกับเราโดยดี”

กิมหงวนกับนิกรต่างลุกขึ้นยืน

“นี่หมายความว่าเธอจับกุมฉันกับนายพลกระแต่ยังงั้นหรือ” อาเสี่ยพูดซ้ำๆเสียงขึ้นนาสิกแบบเจ้า

“ใช่ ผมจะเอาคุณกับเพื่อนไปขังคุกไว้ และเฮ่นี่ พอพวกกรรมกรไร้อ้อยเลิกงาน เราจะประหารชีวิตคุณด้วยกรรมวิธีต่างๆต่อหน้าพวกคนงานของเรา ขณะนี้คนของผมคงจะจับตัวนายพลดิเรกกับพันเอกพล เจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆและสิบเอกแห้วได้แล้ว คุณคงจะได้พบคณะของคุณในคุกจี๋หมา”

นิกรทำคออ่อน

“คุกจี๋หมา...ผมเคยได้ยินแต่คุกจี๋ไ่ก่ เมื่อตอนกรณีพิพาทระหว่างไทยกับอินโดจีน”

หลงจู๋ไ่ก่หัวเราะ

“คุกจี๋หมาของเราทารุณกว่าคุกจี๋ไ่ก่มาก คุณก็รู้ดีแล้วว่า จี๋หมาน่ะมันเหม็นคุดี้อดกว่าจี๋ไ่ก่ เราขังหมาประมาณ ๑๐ ตัวไว้บนกรงขังนักโทษ เมื่อหมาปวดท้องจี๋ มันก็จี๋ลงไปในกรง บางทีมันก็เขี้ยวลงไปรดนักโทษ”

นิกรทำท่าพะอืดพะอม

“ผมเป็นนายพลแห่งกองทัพบกลาว นายพลกระแต่แห่งประเทศลาว ถ้าคุณทารุณกับผมอย่างนี้ ผมจะให้รัฐบาลของผม

ประท้วงคุณ”

หลงจู๊สงี่ยมเล็กน้อย

“เมื่อกระตุกคุณร้องได้ก็เอาชี ในไร้อ้อยนี้ผมฆ่าคนมามาก ต่อมากแล้ว คุณอย่าพูดเล่นเล่นนำคุณนิกร คุณและพรรคพวก ของคุณถูกส่งมาปราบปรามผม เมื่อคุณพลาด คุณและพรรคพวก ของคุณ ก็ต้องตาย และความตายของพวกคุณ จะไม่มี บุคคลภายนอกรู้เรื่องเลย อโหสิให้ผมเถอะครับ ความจริงผมไม่ อยากฆ่าคุณเลย”

นิกรยิ้มเป็น

“ขอบคุณครับที่ไม่อยากฆ่าผม อ้า – ตาละครับหลงจู๊ แล้ว วันหนึ่งเราคงจะได้พบกันอีก”

มือปืนของหลงจู๊ส่งปราดเข้ามายกปืนขึ้นจ้อง เจ้าหนุ่มร่าง ใหญ่คนหนึ่งกล่าวขึ้นด้วยเสียงคำราม

“อย่าพยายามคิดหนีเลยครับ ถ้าหนีก็ตาย คุณทั้งสองไป สงบอารมณ์อยู่ที่คุกขี้หมาเถอะครับ”

เสีหงวนยกมือชี้หน้าสมุนของหลงจู๊สง

“ฉันจะจำหน้าแกไว้น้องชาย ถ้าฉันรอดตายหนีไปได้ และ ฉันนำกำลังทหารหรือตำรวจมานุกแก หากฉันจับแกได้ ฉันจะ ชังแกกับหลงจู๊ไว้ในคุกขี้คนระหว่างทำการสอบสวน”

นิกรหัวเราะก๊าก หันมามองคูอาเลื้อยอย่างขบขัน

“ลูกจี้คนเป็นยังไฉนวะ”

“อ้าว ก็ข้างล่างเป็นห้องขังผู้ต้องหา ข้างบนเป็นส่วนนะซี
ใครขึ้นไปอีกก็อืดมาในห้องขัง น้ำท่าราดลงมาด้วย”

หลงฐีสูงพูดตัดบท

“อย่ามัวชักความยาวสาวความยืดกันอยู่เลยครับ โปรด
ออกไปจากห้องรับแขกเดี๋ยวนี้”

ด้วยอำนาจปืนพกและปืนเล็กยาว กิมหงวนกับนิกรต่าง
ยอมจำนน ยอมเป็นเชลยของหลงฐีสูงโดยดี อย่างไรก็ตาม สอง
สหายต่างมั่นใจว่าพลกับนายพลดิเรก เจ้าคุณปัจฉิมฯและเจ้า
แก้วคงจะหลบหนีไปได้ และคงไปพาดำรวจภูธรหรือหน่วย
ทหารนาวิกโยธินมาบอกค่ายนรกอย่างไม่มีปัญหา

ที่คุ้มขังกิมหงวนกับนิกรคือคุกขี้หมาจริงๆ พื้นห้องขังเต็มไปด้วยขี้หมาและเยี่ยวหมา บางตัวก็ถ่ายเป็นก้อนแข็งๆ บางตัวที่
กินของเสาะท้องมา เช่น มะยมคองหรือกระท้อนทรงเครื่องก็ขี้
เหลวแบบขี้ลิงท้องเรื้อราดไปหมดทั้งก้อนใหญ่ก้อนเล็กมีพร้อม
ส่งกลิ่นเหม็นไปทั่วห้อง เมื่อมองบนห้องขังมีกรงขังสุนัขพันธุ์ไทย
ราว ๑๐ ตัว

เมื่อถูกนำตัวเข้ามาขังในคุกซีหมา เลี่ยหงวนของเราก็มีอาการพะอืดพะอม รู้สึกว่าบรรยากาศในห้องขังนี้เป็นปรปักษ์ต่อจมูกของเขา บางทีก็ทำคอขย้อนเหมือนกับจะคายอาหารเข้า แต่นิกรสามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสภาพการหรือสิ่งแวดล้อมได้ทุกอย่าง

ทั้งสองนั่งกอดเข้าอยู่ทางมุมห้องขังตอนหนึ่ง เมื่อได้ยินเสียงเพลงๆ แสดงว่าสุนัขกำลังถ่ายมูลลงมา ทั้งสองก็หลบเป็นควัน แต่ถึงกระนั้น นางสุนัขตัวหนึ่งก็ถ่ายลงมาบนตักของกิมหงวนจนได้

“ว้า – แอ่วว๊ว” อาเสี่ยเอ็ดตะโร

นิกรลืมตาโพลงแล้วแสดงท่าที่ตื่นเต้นดีใจ

“นั่งเฉยๆ อย่าเพิ่งสลัดออก เราโชคดีแล้ว ว๊ว๊วอายหงวนหมาตัวนี้เป็นรูปวงกลมหรือสูญ แสดงว่าเราปลอดภัยแน่ๆ”

อาเสี่ยรีบสลัดซีหมาก่อนข้างแข็งออกไปจากกางเกงของเขา

“ฉันอยากตายเสียแล้วแก คุกซีหมานี้มันทรมาณฉันเหลือเกิน”

“อดทนน่าอายเสีย ทำไม่รู้ไม่ชี้เสียก็แล้วกัน กันนั่งทางในดูแล้ว ชะตาของเราสองคนยังไม่หัด อย่างไม่ไรเราก็ไม่ตาย จะต้องมี

คนช่วยเหลือเราให้รอดพ้นอันตรายในคราวนี้”

เสียงหวนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา

“เกือบเที่ยงแล้ว อ้ายพลกับอ้ายหมอและคุณอาจจะเป็นอย่างไบบ้างก็ไม่รู้ สำหรับอ้ายแห้วช่างมันเถอะ กันไม่ห้วงมันหรือก”

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อคนของหลวงปู่ซึ่งคนหนึ่งถือถาดไม้ใส่หม้อข้าวต้มพร้อมด้วยถ้วยชามเดินมาที่หน้าห้องขัง ผู้คุมประจำห้องขังวิ่งเหยาะๆตามมาไขกุญแจเปิดประตูออก

“รับประทานข้าวต้มครับ” เจ้าหมอนั่นพูดเพราะหูน่าฟัง

เสียงหวนของเราขบกรามกรอด มองดูกับข้าวต้มซึ่งมีข้าวหม้อต้มเค็มและปลาเกลือทอดเพียงสองอย่าง

“ยกเอาไป เราไม่กินหรือก เหมือนจี้หมาและเหยี่ยวมาให้คลั่งอย่างนี้ ใครจะกินเข้าไปลง”

“อ๊ะๆๆ” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “วางไว้ตรงนั้นแหละ เสด็จเจ้าไม่เสวยนายพลกระแดะตัวเอง จี้หมาก็จี้หมาชีวะ มันไม่ได้ผสมกับข้าวต้มนี้หว่า”

ผู้คุมกับคนยกอาหารถอยออกไปจากห้อง ประตูห้องขังถูกจี้หมาถูกปิดใส่กุญแจตามเดิม อาเสี่ยวร้องถามผู้คุม

“เฮ้ น้องชาย ถามอะไรหน่อยเถอะวะ”

เจ้าหมอนั่นหัวเราะเบาๆ

“ผมเป็นคนโง่ ไม่ใคร่รู้อะไรหรอกครับ”

อาเลี่ยสอดชนบัตรใบละร้อยบาทหนึ่งฉบับออกมานอกซี

ลูกกรง

“เฮ้อ! บางทีเงินร้อยบาทอาจจะทำให้แกลดาคืนและช่าง
พูดขึ้น”

ผู้คุมมองซ้ายมองขวา รีบก้มลงดึงชนบัตรจากมืออาเลี่ย
ทันที แล้วเขาก็ตอบกิมหงวนก่อนที่เขาจะถูกถาม

“มีคนงานคนหนึ่งทรยศต่อนาย นำความไปบอกให้นาย
พลดิเรกผู้ตัวก่อนครับ แล้วอ้ายอยู่ที่พานายพลดิเรกกับพรรคพวก
หลบหนีเข้าป่าละเมาะหลังบ้าน ขณะนี้พวกมือปืนหลงงูกำลัง
แยกย้ายกันติดตามครับ แต่ยังคงตามไม่พบ เพราะป่าละเมาะติดต่อกับ
ป่าทึบและเขาใหญ่ มีที่ซ่อนมากมาย”

อาเลี่ยหัวเราะเบาๆ

“ทำไมแกรู้ว่าฉันจะถามอย่างนี้ แกตอบได้ตรงคำถาม
ทีเดียว”

“โอ้ ผมก็ควรจะเดาใจคุณได้ซีครับ คุณไม่เป็นห่วงเพื่อน
แล้วจะไปห่วงหมาที่ไหน มีอะไรที่จะถามผมอีกไหมล่ะครับ”

“มี”

“มีก็ต้องกรุณาจ่ายให้ผมอีกร้อยบาทตามระเบียบ”

“ระเบียบของใครวะ” อาเสี่ยถามยิ้มๆ

“ระเบียบของผมครับ”

นิกรโบกมือห้ามกิมหงวน

“ไม่ต้อง กัณถามเอง และกันจะจ่ายเงินให้เขาเอง” พูดจบกี้
เงยหน้าขึ้นมองผู้คุม “ตอบปัญหาของเราให้เป็นที่พอใจ
เสียก่อน แล้วฉันจะให้เงินแก ๒๐๐ บาท”

“ครับ คุณอยากรู้อะไรก็ถามมา”

นิกรถอนหายใจหนักๆ

“หลงจู้ซังเขาจะจัดการกับเราสองคนอย่างไรต่อไป บอก
กันหน่อยซิ”

“แหม – เรื่องนี้เป็นเรื่องคอขาดบาดตาย ต้องขอ ๕๐๐ บาท
ครับ”

นิกรหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาจากกระเป๋าเสื้อ
แล้วชูอวด

“๕๐๐ ก็ ๕๐๐ แต่ถ้าแกโกหก ฉันจะบอกหลงจู้ซังว่าแกกิน
สินบนเรา”

ผู้คุมยิ้มเป็น มองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่าไม่มีใครเห็น เขา
จึงก้มหน้าลงพูดกับสองสหายด้วยเสียงเบาๆ

“คุณทั้งสองเตรียมตัวตายเถอะครับ หลงจู้เขาจะมาคุณต่อหน้าพวกกรรมกรทั้งหลายในบริเวณลานกว้างหลังโรงงานผลิตน้ำตาลในเวลาบ่ายสองโมงวันนี้”

สองสหายเหินวาบไปตามกัน

“อิงเป่ายังงั้นหรือ” เสียงหวนถามเสียงสั้นๆ

“ไม่ครับ หลงจู้ไม่ชอบวิธีอิงเป่า แต่ชอบฆ่าอย่างทารุณครับ ผมได้ยินพวกมือปืนเขาพูดกัน อ้า – คุณไซ่ใหม่ครับที่ชื่อ กิมหวน”

“ไซ่”

“คุณจะถูกตัดคอด้วยดาบจีนขนาดใหญ่ครับ เป็นดาบโบราณที่เคยตัดคอคนมาหลายคนแล้ว มันคมเหมือนมีดโกนแหละครับ ฉับเดียวขาดกระเด็น ผมเคยเห็นมาแล้ว”

อาเสี้ยชกเสี้ยวขวัญ

“แล้วนิกรเพื่อนของฉันทละ”

“คุณนิกรหรือครับ คุณนิกรจะถูกมัดกับเสาหลักติดกับแผงไม้กระดาน นักข่ามีดจะข่ามีดครึ่งตัวคุณนิกรไว้จนทั่ว แล้วมีดเล่มสุดท้ายก็จะเสียบทะลุหัวใจคุณนิกร”

นิกรอ้าปากหาว

“ว้า – กันท้อตายโหงนะไซ่ววี้”

“ครับ หลงจู้มีวิธีฆ่าคนอย่างทารุณเสมอ บางทีก็ให้สูกับ
หมี่ที่อยู่ในกรงตัวต่อตัว บางทีก็ให้สูกับงูหลามตัวขนาดเท่าเสา
เรื่อน ผมเสียใจครับที่คุณทั้งสองจะต้องทนท้งในเวลาบ่ายสอง
โมงวันนี้ หลงจู้สั่งคนงานทุกแผนกหยุดงานตั้งแต่บ่ายโมงครึ่ง
และให้มาดูแลการสังหารนักโทษ”

นิกรนับธนบัตร ๕ ฉบับยื่นออกมาจากช่องลูกกรง

“เอาไว้อย่าเอาเงินไป และแจะไปไหนก็ไปเถอะ เราสอง
คนจะได้เอาเวลาที่เหลืออยู่นี้ถึงพ่อแก้วแม่แก้ว”

ผู้คุมก้มลงรับธนบัตรจากมือนิกรมาดู แล้วเขาก็ร้องเอะอะ

“ไอ้ย นี่มันแบงก์หลวงพ่อทวดนี่ครับ ขอเปลี่ยนให้ผมใหม่
เถอะ”

นิกรหัวเราะหึๆ

“ที่อ้วมีเหลืออยู่มันก็แบงก์หลวงพ่อทวดทั้งนั้น เก็บไว้
เถอะน่า ไม่เสียหายอะไรหรอก”

เจ้าผู้คุมบ่นพึมพำพาตัวเดินออกไปจากที่นั่น สองสหาย
ต่างมองดูหน้ากัน อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

“แกกลัวตายไหมวะอัยกร”

“กลัวเหมือนกัน แต่ถ้ารู้ตัวว่ากันต้องตายแน่กันไม่กลัว
หรอก เพราะคนเราไม่มีใครที่จะหนีความตายไปพ้นได้”

“อ้อ ถ้ายังงั้นตายก็ตายวะ ตายเพราะถูกตัดคอ ใก้ดี เหมือนกัน เขาเลิกตัดหัวกันมานานแล้ว แต่อ้ายหลงจู๋หอกนี่ยังไม่เลิก แกนี่กลัวเสียวบ้างไหมที่แกจะตายด้วยคมมีด”

“เฉยๆวะ กันอดคิดไม่ได้ว่าคนอย่างพวกเราตายยาก มักจะมีเหตุสุดวิสัยมาขัดขวาง หรือมีใครมาช่วยเราเสมอ ทำใจดีๆอ้าย หงวน ถ้าเราตาย เราก็ตายในหน้าที่ราชการ ลูกเมียของเราจะได้บำนาญพิเศษ”

พูดจบนิกรก็มองดูสำรับข้าวต้ม

“กินข้าวเสียน้อยอ้ายเสี่ย ข้าวต้มกำลังร้อนๆ”

อ้ายเสี่ยสั่นศีรษะ

“ไม่ละ ไ่ว้ย เหม็นจี้หมาจะตาย มันจี้ลงมาแทบทุกนาที สงสัยว่าผู้คุมมันคงให้หมากินอาหารตลอดวัน หมาถึงจี้บ่อย”

“อย่าคิดอะไรเลยนะ คุณจี้หมายังคิดว่าคุณจี้คน ถ้าข้างบนห้องข้างเราเป็นส้วมสาธารณะทั้งหญิงชายเราจะแย่กว่านี้ กินน้ำถึงเวลากินไม่ได้กินประเดี๋ยวลมแล้งมันจะจับ”

เสี่ยหงวนโบกมือ

“แกกินเถอะ เราจะมีชีวิตอยู่อีกเพียงสองชั่วโมงเท่านั้น เรา กินมันเข้าไปเพื่อประโยชน์อะไร”

“อย่าทำออดอยหรือดิ้นไปก่อนไ้หน้า อ้ายหมอกับอ้ายพล

และคุณพ่ออาจจะไปนำกำลังตำรวจภูธรมาช่วยเราก็ได้ หรือม่าย ก็ต้องช่วยเราจนถึงที่สุด ใครจะปล่อยให้เพื่อนตายวะ ไม่กิน เรอะ...ดีเหมือนกัน กับจะได้ไม่เปลือง กันกินคนเดียวก็ได้ แหม ปลาภูเขาหอมยิววนดีโว้ย”

พอตอนบ้ายอากาศก็ร้อนระงม

กรรมกรไร่อ้อยและโรงงานผลิตน้ำตาลได้รับคำสั่งให้เลิก งามย ๑๓.๓๐ น. ตามคำสั่งระบุว่าจะมีการประหารชีวิตนายทหาร ไทยสองคนซึ่งปลอมแปลงตัวเข้ามาเพื่อจับกุมปราบปราม หลงฐิ๊งกับพรรคพวก คนหนึ่งคือ พ.อ. กิมหงวน ไทยแท้ อีกคน หนึ่งคือ พ.อ. นิกร การณวงศ์ พรรคพวกที่หลบหนีไปรวม ๔ คน โดยมีนายอยู่เป็นคนนำทางนั้น คงจะถูกหน่วยติดตามตามทัน และยิงทิ้งในบริเวณขุนเขาใหญ่ก่อนค่ำวันนี้ หลงฐิ๊งสั่งให้หัวหน้า คนงานและกรรมกรทุกคนไปดูการประหารชีวิตที่บริเวณลาน กว้างระหว่างละเมาะหลังโรงผลิตน้ำตาลทราย

ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรง พวกกรรมกรเกือบ ๓๐๐ คนต่างนั่งห้อมล้อมบริเวณลานกว้างซึ่งมีเนื้อที่ประมาณหนึ่งไร่ พวกกรรมกรเหล่านี้ล้วนแต่รู้สึกสงสารสองสหายที่จะถูกฆ่าตาย อย่างทารุณ แต่ไม่มีใครที่จะช่วยเขาได้ การวิพากษ์วิจารณ์ก็ต้อง

กระซิบกระซาบกัน เพราะมีคนของหลวงจึงถือปืนเล็กยาวอยู่
เบื้องหลังพวกกรรมกรเป็นแห่งๆไป

เสียงจ๊อกแจ๊กจอนแจดงขึ้นเมื่อรถจี๊ปใหญ่มีประทุนผ้าใบ
แล่นมาหยุดที่บริเวณลานกว้าง เมื่อคนงานเปิดช่องให้ คนขับรถ
ก็ขับรถเข้าไปในลานกว้างนั้นอย่างเข้มซ้ำ และหยุดรถใกล้ที่
ประหารนักโทษซึ่งมีอยู่สองที่ด้วยกันและอยู่ใกล้ๆกัน ที่หนึ่ง
เป็นกำแพงไม้หรือบานประตูขนาดสูง ๒ เมตร กว้าง ๑ เมตร
นั่นเอง มีไม้ตอกติดตอนล่างของกำแพงไม้ให้มั่นคงแข็งแรง อีก
ที่หนึ่งเป็นเสาปักไว้ในดิน เป็นรูปไม้กางเขนเดี่ยวๆสำหรับมัดมือ
เลี้ยววนติดกับเสาหลัก ส่วนเท้าทั้งสองที่ยื่นออกไปข้างหน้าก็
จะถูกมัดแน่นเช่นเดียวกัน เพชฌฆาตจะใช้ดาบใหญ่ร้ายราและ
ตัดศีรษะกิมหงวนต่อหน้าพวกกรรมกรทั้งหลายเป็นการข่มขู่
ขวัญ ส่วนนิกรจะถูกมัดมือและเท้าติดกับห่วงเหล็กที่กำแพงไม้
แล้วนักขว้างมีดก็จะสังหารนิกรด้วยมีดใหญ่สำหรับขว้าง

ไม่มีใครรู้ว่าบนเนินดินคล้ายกับเขาหินในป่าละเมาะหลัง
บริเวณลานกว้าง นายพลดิเรกกับ พ.อ. พลและท่านเจ้าคุณปัจฉ
นิกรฯได้หมอบซ่อนตัวอยู่ในสมุทุมพุ่มไม้ และสามารถมองเห็น
การประหารอย่างถนัดชัดเจน ส่วนเจ้าแก้วได้ติดตามนายอยู่ไปที่
อำเภอ นำจดหมายของนายพลดิเรกไปให้ผู้บังคับกองตำรวจ ให้

นำกำลังตำรวจมาช่วยโดยเร็ว

นิกรกับกิมหงวนถูกควบคุมตัวลงมาจากกรงจี้ปใหญ่ สองสหายแต่งกายแบบเครื่องฝึก สวมหมวกทรงอ่อนแต่ไม่มีเครื่องหมายสังกัด ทั้งกิมหงวนกับนิกรต่างยิ้มแฉ่งแจ่มใส เหมือนกับมารับเงินรางวัลวัลลือตเตอร์ที่หนึ่ง

หลงจู๊ส่งลงมาจากกรงเป็นคนสุดท้าย เขากล่าวกับมือปืนและเพชรฆาตของเขาด้วยเสียงอันดัง

“จัดการได้เลยไว้อย่างที่ข้าสั่งไว้”

สองสหายถูกเกาะกุมตัวทันที อาเสี้ยนถูกนำไปที่เสาหลักไม้กางเขน ถูกบังคับให้นั่งเหยียดเท้าและแขนทั้งสองให้สอดคร่อมไม้กางเขนไว้ สมุนของหลงจู๊ต่างช่วยกันมัดมือมัดเท้าเสี้ยนหงวนอย่างแน่นหนา และใครคนหนึ่งนำดอกชบามาทัดหูซ้ายให้เขา อาเสี้ยนนั่งเหยียดเท้าประนมมืออย่างสบายใจ ส่วนนิกรถูกนำตัวไปที่กำแพงไม้ และถูกมัดมือมัดเท้าติดกับกำแพงนั้น

พวกกรรมกรเจียบกริบไปตามกันเมื่อเพชรฆาตถือดาบใหญ่กระโดดลงมาจากกรงจี้ปใหญ่คันหนึ่ง ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใครนอกจากหลงจู๊ส่งกับพรรคพวก เพชรฆาตสวมกางเกงแพรจีนสีดำ เสื้อกุยเฮงสีดำปักมังกรสีขาวไว้ข้างหลังเสื้อ เขาสวมรองเท้าแบบรองเท้าจ้าว รูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางแข็งแรง แต่เขา

สวมถุงคลุมหน้าแบบอัยโม่หรือตัวลึกลับในภาพยนตร์

เขาขยับดาบใหญ่ควงไปมา เมื่อหลงจู๊ส่งกวักมือเรียกเขา เขาก็เดินเข้าไปหา หลงจู๊ส่งมองคู่อัยโม่ดำหรือเพชรฆาตดาบใหญ่ของเขาด้วยความพอใจ

“เข้ายืนประจำที่ของแกได้เลยและคอยฟังคำสั่งฉัน ฉันต้องการให้พันเอกนิกรและพันเอกกิมหงวนตายพร้อมๆกัน รอให้มีมือมืดเขาขว้างมีดติดรอบๆตัวพันเอกนิกรก่อน แล้วแกกับมือมืดเตรียมฟังคำสั่งฉัน เข้าใจ”

“ครับ เข้าใจดีแล้ว” อัยโม่ตอบ

“ดาบของแกคมหรือเปล่า”

“ไอ้ – คมกริบเหมือนมีดโกนเลขครับ ก่อนจะมาจากบ้านผมยังใช้โกนหนวด” พูจอบเพชรฆาตโม่ดำก็เดินเข้าไปหาเสี้ยหงวนซึ่งถูกมัดแขนนั่งเหยียดเท้าอยู่กับเสากางเขน

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะได้ยินแต่เสียงลมพัด มือมีดหรือขุนมีดยื่นห่างจากนิกรราว ๖ เมตร มีผู้ช่วยคนหนึ่งคอยส่งมีดให้เขา ต่อจากนั้นขุนมีดก็แสดงการขว้างมีดอย่างแม่นยำ เขาขว้างมีดเล่มแรกติดไม้กระดานห่างจากคอกนิกรเพียงนิ้วเดียว ทำให้นิกรอกสันขวัญแขวน เรียกหลงจู๊ส่งเสี้ยงลับ

“หลงจู๊ หลงจู๊ครับ”

หลงจู้ซัง โบกมือเป็นสัญญาณให้มือมีดหยุดขว้างมีด เขาเดินยิ้มแสบๆเข้าไปหยุดยืนเบื้องหน้านิกร

“คุณเรียกผมทำไม”

“ให้คนของคุณพาผมไปถ่ายอุจจาระทางป่าละเมาะนั้น หน่อยซีครับ”

หลงจู้ซังหัวเราะหึๆ

“ปวดหรือครับ”

“โธ่ – จะรอดอยู่แล้ว”

“แต่คุณก็กำลังจะตายอยู่แล้วนี่ครับ”

นิกรมองดูหลงจู้ซังอย่างเคื่องๆ

“มีมนุษย์ธรรมดาต่อเชลยของคุณบ้างซีครับ ถึงผมจะตายก็ขอให้ผมจี๋เสียก่อน จิตใจจะได้สบาย คุณรู้หรือเปล่าว่าคนปวดท้องจี๋ขนาดชนลูกเกี้ยวอย่างผมนะ ได้รับความทุกข์ทรมานเพียงใด”

หลงจู้ซังยิ้มแค้นๆ

“เอาละ ผมเห็นใจคุณ ผมจะให้คนของผมพาคุณไปจี๋ในป่าละเมาะนั้น แต่ถ้าเป็นอุบายของคุณที่จะหลบหนี ผมก็ขอบอกคุณว่า คุณไม่มีทางที่จะหนีไปได้เลย นอกจากคุณจะถูกยิงทิ้ง”

โดยคำสั่งของหลงจู้ซัง เจ้าหนุมมือปืนคนหนึ่งได้แก้หวงที่

มัดมือและทำนิกรออก นิกรยึดแขนบิดขี้เกียจแล้วสะดุ้งเฮือกยืน
บิบบาแน่น ทั้งนี้เพราะข้าศึกกำลังจะโจมตีประตูหลังบ้านเขา

อาเลียแลเห็นนิกรเป็นอิสระก็ร้องถามอย่างแปลกใจ

“เฮ้ย – เขาปล่อยแกละอะ”

นิกรยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

“เปล่า – เขาปล่อยให้กันไปจี้เดี่ยวเดี่ยวเท่านั้น แกปวดหรือ
เปล่าละ ถ้าปวดก็ไปด้วยกันจี้”

กิมหงวนสั้นศีรษะ

“ไม่มีกะออกกะใจที่จะจี้หรือก๊ว๊ว หัวกันจะขาดจากบ่าใน
สองสามนาทีนี้แล้ว ไป – รีบไปจี้เสียให้เร็วร้อย”

ผู้คุมสองคนพานิกรบุกไปทางป่าละเมาะซึ่งพลกับ
ศาสตราจารย์ดิเรกและเจ้าคุณปัจฉิมฯหลบซ่อนตัวอยู่บนเนิน
ดินสูง ผู้คุมคนหนึ่งถือปืนเล็กยาว อีกคนถือปืนพก ทั้งสองเป็น
มือปืนของหลวงจู้ซัง เคยฆ่าคนมาแล้ว

เจ้าผู้คุมไว้หนวดที่ถือปืนเล็กยาวกล่าวกับนิกร

“จี้ตรงนี้แหละคุณ อย่าบุกเข้าไปลึกนักเลย”

“ได้ แต่แกสองคนยืนอยู่ใกล้ๆกันอย่างนี้กันจี้ไม่ออกนี่
หว่า”

เจ้าหมอนั้นหัวเราะก๊าก

“เราปล่อยให้คุณคลาดสายตาเราไม่ได้”

นิกรทำตาเขียว

“ถ้าฉันอย่าบ่นว่าเหม็นก็แล้วกัน”

ทันใดนั้นเองมือปืนของหลวงปู่ซึ่งทั้งสองคนก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว มีท่าทางเหมือนกับถูกยิง นิกรเห็นเข้าก็ลี้มตาโพลง

“อ้าว เป็นอะไรไปละน้องชาย”

สองมือปืนต่างลี้มลงสิ้นใจตายเพราะถูกยิงด้วยปืนพกเงียบซึ่งนายพลดิเรกกับพลเป็นผู้ยิง นิกรกวาดสายตาไปรอบๆบริเวณนั้น

“กร ไวย์” พ.อ. พลร้องตะโกนเรียก “เราอยู่บนเนินดินสูงนี้เร็ว ยึดปืนยาวจากผู้คุมเอามาด้วย”

ไม่ต้องสงสัยว่า พ.อ. นิกรจะตื่นเต้นดีใจสักเพียงใด เขาปราดมาที่ศพมือปืน ก้มลงหยิบปืนเล็กยาวแล้ววิ่งตรงไปยังเนินดินสูงข้างหน้า ในที่สุดนิกรก็ได้พบกับ พล, นายพลดิเรกเพื่อนเกลอทั้งสองและพ่อตาของเขา

“ฮะ...ฮะ ขอบใจไวย์ที่ช่วยชีวิตกันไว้ นึกแล้วว่าแกสองคนกับคุณพ่อต้องหนีได้ อ้ายแห้วละ”

พลยกมือตบศีรษะนิกรด้วยความรัก

“อ้ายแห้วไปกับนายอยู่คนงานของหลวงปู่ซึ่งนำความมา

บอกเราว่า หลงจู้มันรู้แล้วว่าเราเป็นใคร นายอยู่พาเราหนีเข้าป่า และรับอาสาไปขอกำลังตำรวจภูธรมาช่วยเรา กันก็เลยให้อ้ายแห้วไปเป็นเพื่อนเขา”

นิกรหันมายิ้มกับพ่อตาของเขา

“เป็นยังไงบ้างครับคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึๆ

“ฉันนะไม่เป็นไรหรอก ว่าแต่แกเถอะ เกือบตายแล้วใช้ไหมล่ะ ถ้าพวกเราไม่มาช่วย”

นิกรอมยิ้มแก้มตุ่ย

“โบราณท่านพูดไว้แน่นอนครับ ไม่ถึงที่ตายก็ไม่วายชีวาว่าคม ใครพิฆาตเช่นฆ่าไม่อาสัญ ถึงที่ตายก็ต้องวายชีวาวันใครไม่ทันข่มเหงเท่งทึงเอย” แล้วเขาก็หันมาทางนายพลดิเรก “เราจะช่วยอ้ายหงวนอย่างไรดีหมอ”

ศาสตราจารย์ดิเรกส่งปืนพกเงียบประจำตัวนิกรคืนให้

“ไม่ยากลำบากอะไร เรายึดที่มั่นอยู่บนเนินดินนี้แหละ ปืนเงียบของเราจะสังหารหลงจู้ซังและพรรคพวกของมันได้อย่างแม่นยำ รับรองว่าอย่างไรอ้ายหงวนก็ไม่ตาย ถ้าคับขันเราก็มีระเบิดมือที่จะสู้กับมัน เราวางแผนไว้แล้ว อ้ายพลจะเป็นคนยิงหลงจู้ซัง”

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ

หลงฐีสังเกตเห็นนิกรและผู้คุมหายเงียบไปเกือบ ๑๐ นาที ก็ส่งมือปืนคนหนึ่งไปตามและสั่งกำชับว่า ถึงกำลังถ่ายอุจจาระอยู่ก็ให้นำตัวมาเพราะเสียเวลานานแล้ว เจ้าหนุ่มมือปืนร่างใหญ่ออกไปตามในป่าละเมาะ สักครู่เขาก็ร้องเอะอะเอ็ดตะโรวิ่งกลับมาในบริเวณลานกว้างในท่าที่ตื่นตระหนกตกใจ

“อะไรวะ อ้ายมิ่ง” หลงฐีสร้องถาม

“อ้า – นายเดชกับนายย้อยถูกยิงตายอยู่ในป่าครับ กระสุนทะลุอกทั้งสองคน คุณนิกรหลบหนีไปแล้ว”

หลงฐีหน้าตื่น

“แกจะให้ฉันเชื่อแกหรือมิ่ง แกว่าอ้ายเดชกับอ้ายย้อยถูกยิงตาย...”

“ครับ ผมแลเห็นรูกระสุนที่หน้าอกครับ”

“แต่ฉันไม่ได้ยินเสียงปืนเลยแม้แต่นัดเดียว”

เจ้ามิ่งว่า “อาจจะเป็นปืนเงียบก็ได้ นะครับ หลงฐี นายพลศาสตราจารย์คนแรกเป็นยอดนักวิทยาศาสตร์ การประดิษฐ์ปืนเงียบคงไม่ยากลำบากอะไร”

คราวนี้หลงฐีสังเกตเห็นพ้องด้วย

“เออ – จริงของแก” พุดจบก็ร้องเรียกกองครักษ์ของเขาให้มาชุมนุมกันแล้วชี้แจงให้ทราบ “พันเอกนิกรหนีไปแล้ว เคยกับช้อยถูกยิงตาย ที่เราไม่ได้ยินเสียงปืนก็คงจะเป็นปืนเงียบ ฉะนั้นทุกคนเตรียมพร้อม กันจะสังต์คอกพันเอกกิมหงวนเดี๋ยวนี้”

แล้วหลงจู๊ซ่งก็เดินเข้ามาหาเสี่ยหงวน

“มีอะไรที่คุณจะพูดขอเรื่องผมบ้างไหม”

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

“มีครับหลงจู๊”

“พูดมาเถอะครับ คุณต้องการอะไร”

“ผมอยากให้คุณปล่อยผมไปครับ”

หลงจู๊ซ่งสะดุ้งโหยงแล้วตวาดถัน

“ไม่ได้ ผมปล่อยคุณไม่ได้ ผมจะฆ่าคุณเดี๋ยวนี้” แล้วเขาก็ถอยออกห่าง หันไปมองดูเพชรฆาตโม่่งดำ “เตรียมตัวฟันคอคุณกิมหงวน...ระวัง”

อ้ายโม่่งดำเงื้อดาบใหญ่ขึ้นสุดแขน แต่แล้วทันใดนั้นเองเพชรฆาตกับหลงจู๊ซ่งก็ถูกลอบยิงด้วยปืนพกเงียบในระยะห่าง ๖๐ เมตร ซึ่งปืนพกต่างๆ ไปฟันระยะความแม่นยำแล้ว แต่ปืนพกอันเป็นประติษฐกรรมของศาสตราจารย์ดิเรกยิงได้ไกล ๓๐๐ เมตร ระยะแม่นยำ ๑๐๐ เมตรลงมา

เพชรฆาตร่างใหญ่ยื่น โงนเงนปล่อยดาบหลุดจากมือแล้ว ล้มลงสิ้นใจตาย ส่วนหลงจู้สูงกระสุนตกไหล่ขวาไป หลงจู้สูงมองไปทางเนินสูง ความรู้สึกบอกตัวเองว่านายพลดิเรกกับคณะกงหลบซ่อนตัวอยู่บนเนินดินนั้น เขาร้องตะโกนเรียกมือปืนของเขาให้มารวมกำลังกัน

“โน่น – ศัตรูของเราอยู่บนเนินดินในละเมาะนั้น กระจายกำลังโอบล้อมและฆ่ามันให้ได้ เอามันพวกเรา”

หลงจู้สูงพาคนของเขาบุกออกไปจากบริเวณลานกว้างทันที เจ้าคุณปัจจนึกฯสั่งให้ใช้ระเบิดมือต่อสู้ เสียงระเบิดมือดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหว หลงจู้สูงกับพวกมือปืนต้องหมอบเข้าที่กำบัง

พวกกรรมกรไร้อ้อยขณะนี้ไม่มีใครควบคุมแล้ว หลายต่อหลายคนวิ่งเข้ามาแก้มัดกิมหงวนและประคองอาเสี้ยให้ลุกขึ้นคนหนึ่งนำดาบมาให้

“ท่านรีบหนีไปเถอะครับ หลงจู้สูงกับพวกมือปืนของมันกำลังต่อสู้กับพวกท่าน”

อาเสี้ยยิ้มเป็น มองดูดาบใหญ่ด้วยความพอใจ

“ขอบใจมากน้องชาย พวกเราจะช่วยปลดแอกแก่ให้ได้รับอิสรภาพ ทุกคนอย่าออกไปจากบริเวณนี้ อาจจะถูกตำรวจหรือ

ทหารยิงตายเพราะเข้าใจผิด กันจะไปช่วยพวกเราเดี๋ยวนี้”

กิมหงวนถือดาบใหญ่วิ่งเข้าไปในป่าละเมาะอย่างอาจหาญ
สมุนของหลงจู๊ซึ่งคนหนึ่งถือปืนยาวปราดออกมาจากพุ่มไม้ พอ
ยกปืนพกขึ้นประทับในท่าเตรียมยิง อาเสี้ยก็กระโจนเข้าถึงตัว
จ้วงฟันเจ้าหมอนั้นเต็มเหนี่ยว

“จับ”

ศีรษะของมือปืนขาดกระเด็นออกไปจากบ่า โลहितพุ่งจุด
เป็นไฟพะเนียง อาเสี้ยตกใจวิ่งหนีเอาตัวรอดๆ ไม่ยอมเหลียวหน้ามา
ดูอีกเลย เมื่อกิมหงวนแลเห็นคณะพรรคของเขายึดแอ่งดินแห่ง
หนึ่งเป็นที่มั่น อาเสี้ยก็ตั้งใจเหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ เขาวิ่งควง
ดาบเข้ามาหา ร้องตะโกนเรียกพลและศาสตราจารย์ดิเรกเสียงลั่น

“พลไว้วัย หมอไว้วัย”

ทุกคนโบกมือให้ จนกระทั่งกิมหงวนกระโจนลงมาใน
แอ่งดินนั้น เขาวางดาบลงบนปากหลุมแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่
พอสบตากับเจ้าคุณปัจจุบันๆ เขาก็ยิ้มให้

“ดีใจไหมครับที่ผมรอดตาย”

“เฉยๆวะ”

“อ้าว – ไหงยังงั้นล่ะครับ”

“เพราะฉันรู้ว่าคนอย่างแกตายยาก”

อาเลี้ยหัวเราะชอบใจ เอื้อมมือรับปืนพกที่พลส่งมาให้เขา

“เฮ้อ! เอาปืนเจียบของแกไป ช่วยกันปะทะกับอ้ายพวกนี้
โว้ย รู้สึกว่าเราถูกโอบล้อมเสียแล้ว แต่ว่า...เรายังมีระเบิดมือใช้
มันไม่มีทางที่จะเข้ามาถึงตัวเราหรอก นอกจากตั้งล้อมอยู่ห่างๆ
เช่นนี้”

เลี้ยหวนมองดูปืนเจียบของเขาด้วยความพอใจ

“กันต้องฆ่าหลงจู้สงให้ได้ ถ้าอ้ายสงบุกเข้ามาให้กันเห็นตัว
กันจะยิงให้โถ้งโถ้งตูดโถ้งทีเดียว อ้ายนี้ร้ายมาก” พุดจบ
กิมหวนก็ขมวดคิ้วขึ้น “เอ๊ะ – อ้ายแห้วไปไหนเสียล่ะ หรือตาย
แล้ว”

นายพลดิเรกหัวเราะหึๆ

“อ้ายแห้วบุกป่าไปกับนายอยู่กรรมกรไร้อ้อยที่มาเป็นพวก
เรา ทั้งสองไปขอกำลังตำรวจภูธรมาช่วยเรา”

ความคาดคะเนของพลถูกต้องแล้ว ลูกน้องของหลงจู้สง
ประมาณ ๒๐ คนต่างกระจายกำลังกัน โอบล้อมคณะพรรคสี่
สหายอย่างหนาแน่น หลงจู้สงเปิดคลังอาวุธ นำปืนกลมือหลาย
กระบอกมาแจกจ่ายลูกน้องของเขา และนัดเข้าตีในเวลาเดียวกัน
คือ ๑๕,๐๐ น.ตรง

พอถึงเวลานัด เสียงปืนกลมือก็ดังระรัวขึ้นหนึ่งชุด และแล้วพลพรรคของหลงจู๊ซงก็เคลื่อนที่เข้ามายังเนินสูงอันเป็นที่มั่นของคณะพรรคสี่สหาย นิกรใช้ปืนเล็กยาวที่ยึดมาได้ยิงต่อสู้ แต่เมื่อหลงจู๊ซงกับสมุนรุกคืบหน้าเข้ามา พ.อ. พลก็ใช้ระเบิดมือขว้าง หยุดยั้งการรุกของฝ่ายศัตรูไว้ได้

ทุกคนพยายามใช้ปืนเงียบเมื่อจำเป็นจริงๆ เพราะกระสุนมีจำกัด อำนาจระเบิดมือทำให้หลงจู๊ซงกับพรรคพวกล่าถอยไปอีก

ทันใดนั้นเอง เสียงปืนกลมือปืนเล็กยาวก็ดังขึ้นที่ชายป่า ทบอย่างสนั่นหวั่นไหว

ทหารเรือมาแล้ว

นาวิกโยชินหมวดนี้มีอาวุธครบครัน แต่งเครื่องสนามสวมหมวกเหล็กในบังคับบัญชาของ ร.ท. อุดล พิระยศ ร.น. ได้รับคำสั่งให้ฝึกการรบในป่าโดยอิสระ เพื่อให้ทหารมีความเคยชินกับป่าดงพงไพร รู้จักหาอาหารในป่า และทำการสู้รบโดยวิธีได้เปรียบศัตรู ถึงแม้ศัตรูจะมีกำลังมากกว่าก็ตาม ร.ท. อุดลนำทหารบุกเข้าป่าระยอง มุ่งตรงมาชลบุรีเพื่อไปละเชิงเทราตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา นาวิกโยชินหมวดนี้อยู่ในป่า ๑๒ วันแล้ว ทุกคนสนุกสนานพอใจที่ได้บุกป่า

นายอยู่กับเจ้าแห้วพบนาวิกโยธินห่างจากไร่ฮ้อยหรือค่าย
นรกราว ๘ กิโลเมตร เจ้าแห้วได้ขอความช่วยเหลือจาก ร.ท.
อดุลและเล่ารายละเอียดให้ฟัง ดังนั้นผู้บังคับหมวดจึงสั่งทหาร
เคลื่อนที่ตรงมายังค่ายนรกโดยด่วน โดยมีนายอยู่กับเจ้าแห้วนำ
ทาง นาวิกโยธินวิ่งข้างเดินข้าง ทุกคนเข้มแข็งทรหดอดทน เมื่อ
มาถึงไร่ฮ้อย นายพลดิเรกกับคณะก็กำลังสู้รบกับหลงจู้ฮงพอดี

ร.ท. อดุลสั่งนาวิกโยธินบุก โดยถือว่าหลงจู้ฮงกับพรรค
พวกเป็นกบฏในพระราชอาณาจักร พลพรรคของหลงจู้ฮงแล
เห็นเครื่องแบบทหารเรือก็เสียขวัญ ทิ้งอาวุธหลบหนีเอาตัวรอด
แต่แล้วก็ถูกยิงตายหรือถูกจับ

ไม่ถึง ๑๐ นาที เสียงปืนก็สิ้นสุดลง หลงจู้ฮงถูกจับเป็น
ภายในโรงน้ำตาลของเขา ไม่มีทหารเรือคนใดได้รับบาดเจ็บหรือ
เสียชีวิต แต่คนของหลงจู้ฮงถูกยิงตาย ๖ คนและบาดเจ็บ ๔ คน
ซึ่งจำทหารเรือซึ่งเป็นบุรุษพยาบาลได้ให้ความช่วยเหลืออย่าง
เต็มที่ นอกจากนี้ถูกจับเป็นเกือบหมด

ในที่สุด นายพลดิเรกก็พาคณะของเขามาพบกับพวก
ทหารเรือและเชลยศึกในบริเวณลานกว้าง ร.ท. อดุลเคยเป็นลูก
ศิษย์ศาสตราจารย์ดิเรกจึงเข้ามาหาและยกมือวันทยหัตถ์

“สวัสดีครับอาจารย์ ดีใจมากครับที่อาจารย์กับทุกท่าน

ปลอดภัย”

นายพลดิเรกยื่นมือให้จับ

“อ้อไร่ ขอบคุณมากที่คุณมาช่วยเราก่อนที่เราจะถูกฆ่าตาย” พุดจบเขาก็แนะนำให้ ร.ท. อุดรู้จักกับคณะพรรคของเขา โดยทั่วหน้ากัน

อาเลียดินเข้าไปหยุดยื่นเผชิญหน้าหลงจู๊ซง

“ไงครับ หลงจู๊ คราวนี้แหละผมจะเอาคุณขังคุกขี้คนแน่ๆ ผมจะมีส่วนร่วมให้พวกทหารเรือใช้ไว้บนห้องขังคุณ ทหารเรือ ๓๐ กว่าคนนี้จะผลัดเปลี่ยนกันขึ้นไปอีตลอดวัน”

หลงจู๊ซงขบกรามกรอด

“ผมแพ้แล้ว ผมยอมจำนนทุกอย่าง”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง ต่อจากนั้น นายพลดิเรก กับคณะก็ชวน ร.ท. อุดให้นำทหารเรือไปค้นบ้านพักของ หลงจู๊ซงเพื่อยึดหลักฐานต่างๆตลอดจนอาวุธ พวกเชลยทุกคน เต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย เขาารู้ดีว่าความผิดของเขาที่ ร่วมงานกับหลงจู๊ซงนั้น อย่างไม่รู้ต้องถูกยิงเป้า.

อวสาน